

[Hastrup.]

opbevare radiospredningsinstitutternes optagelse i officielle arkiver på grundlag af deres exceptionelt dokumentariske karakter.

Endelig kunne man måske gå den vej, at radioen og fjernsynet betingede sig ret til at gengive udsendelser, såfremt det kunne forventes om sådanne udsendelser, at de ville få betydning for den offentlige meningsdannelse eller for den historiske forskning. Det har jo aldrig været tanken med ophavsretten, at den skulle beskytte ophavsmænd imod at blive draget til ansvar for, hvad de i skrift eller tale eller på anden måde gav udtryk for.

Der har på forskellig måde i den offentlige debat været henvist til tekniske vanskeligheder. Selv om ministeren ikke henviste til denne vanskelighed, vil jeg gerne sige, at jeg har fået oplysninger fra flere firmaer, som råder over moderne hjælpemidler, der både er anvendelige og forholdsvis billige. Disse henvendelser vil jeg meget gerne stille til disposition for en videre undersøgelse af dette spørgsmål.

Endelig har man rejst spørgsmålet om, hvorvidt radioen selv burde have arkiveringspligten og ekspedere gengivelserne, eller om det burde være et særligt statsarkiv, måske en helt privat virksomhed. Jeg finder det principielt rigtigst, at radioen selv løser denne opgave, men altså ud fra en forpligtelse fastlagt af lovgivningsmagten. Det væsentligste er dog naturligvis, at opgaven bliver løst, og jeg kan dér lige nævne, at i Norge, har jeg set, har et privat firma med den stedlige radiostyrelses godkendelse, omend efter nogen diskussion, oprettet en sådan dokumentationsservice, hvortil interesserede kan henvende sig for at få at vide, hvad der er sagt i norsk radios lyd- og fjernsynsudsendelser. Jeg tror altså, der er mulighed for at løse denne sag; men forudsætningen er naturligvis, at der er den fornødne vilje til stede. Jeg forstod, at den var til stede hos kulturministeren; jeg har ikke altid følt, at den var til stede hos radioen, og derfor tror jeg ikke, det er tilstrækkeligt at sige, at her må radioen selv træffe afgørelsen.

Man kan ofte undre sig, for der er jo ikke grænser for, hvad radioen kan ofre af penge-midler, når det drejer sig om at opføre shows eller operetter og foretage udsendelser

fra fjerne egne af verden eller eksperimenterere med farvefjernsyn og al den slags ting. Men hvor det drejer sig om noget så væsentligt som borgernes retssikkerhed og om at sikre grundlaget for den frie meningsdannelse og den historiske dokumentation, som vi kan overlade til eftertiden, så melder der sig alle mulige vanskeligheder af økonomisk og anden art, så kan det næsten ikke lade sig gøre. Jeg mener altså ikke, det kan være radioen og fjernsynet selv, som skal afgøre dette. Her har folkettinget under hensyn til sit ansvar over for demokratiet en forpligtelse.

Jeg vil gerne takke ministeren for det imødekommende svar, jeg fik, og jeg kan forstå, at der bliver lejlighed til nu at drøfte dette forslag til beslutning i et udvalg, hvor vi så også kan få de fornødne oplysninger.

Niels Matthiasen: Da mit partis ordfører, hr. Per Hækkerup, er forhindret i at være til stede, skal jeg på socialdemokratiets vegne gøre et par enkelte bemærkninger om det foreliggende forslag.

Jeg må sige, at jeg ikke tror, der kan blive tale om voldsomme lidenskaber og uenighed i hele dette spørgsmål. Jeg tror, det er en sag, der egner sig for en drøftelse i et folketingsudvalg. Jeg tror heller ikke, jeg behøver at fremdrage Bernerkonventionen og ophavsretsloven; jeg tror heller ikke på, at man skal være nervøs for, at historiske begivenheder og minder om personligheder ikke opbevares. Jeg er helt overbevist om, at prinsessebrylluppet nok skal være både på lydbånd og på billedbånd til sin tid.

Det, jeg synes er helt afgørende, er punkt 2 om at sikre personer, der er rettet angreb på, eller som er omtalt i radio eller fjernsyn, mulighed for at se de angreb eller den omtale, der har været. Det er et spørgsmål, som man under den ene eller anden form skal finde frem til en løsning af. Det hører vel i og for sig sammen med punkt 4, hvorefter man skal fastsætte, i hvor lang tid udsendelser skal opbevares; man må drøfte, hvor længe man med rimelighed kan lade en sag løbe, inden der af den ene eller anden grund skal være gjort indsigelse.

Så skal jeg kun gøre den bemærkning om punkt 3, at jeg synes, det er et meget vidt begreb, at man skal give pressen og